

(המשך מעמוד 13)

זה ולהשתמש בו למטרותיהם. עסקי ה- מערך רחמו את המישפחות בצורה חסרת מצפון למערכת הבחירות שלהם, והם מצאו שותפים מקרב ההורים. הליכוד הצליח בזה עוד יותר. אלה גם אלה הגבירו את ההיס- טריה, תוך התחרות ביניהם.

הממשלה פשוט פחדה להגיד למישפחות מהי הסיבה הסבירה למאמצי קסינג'ר, ול- היענות ישראלית לרעיונו הנוהלי. היא פחדה גם מפני דעת-הקהל, אחרי ששרי ה- ממשלה התחרו ביניהם בהבטחות רמות וחסרות-יכסוי, איש-איש לשם פירסומו ה- עצמי.

על פי השיטה השגורה בממשל לה, היא התחילה לשקר, להפיץ הצאיאמיות, לפרסם הכחשות מתוחכמות שנועדו ליצור רושם מוטעה.

זה היה קל בשבילה, מפני שהממשלה ממלא אינה מעוניינת כלל בקסינג'ר יצליח במאמציו לקדם את המשא-ומתן עם סוריה. להסכם על הפרדת-הכוחות עם סור-

ישראלית בגובה, בביקעת-הירדן או בסני.

היישובים הוקמו, בשעתו, בתירוץ שהם דרושים לביטחון. תירוץ זה התפוצץ בגולן ביום-הכיפורים. כאשר היישובים העמיסו על היחידות השותפות-ידם של צה"ל עומס בלתי-נסבל נוסף.

עתה הגיעו הדברים האבסורד גמור: היישובים, שהוקמו לצרכי ביטחון, תבעו רפוץ את מאמצי השלום ונגזרו על המדינה מירי חמת-ינצח, כרוי להמשיך בקיומם.

כל זה היה ברור מראש, כאשר הוקמו היישובים. אולם גם למתנחלים לא יכלה הממשלה להגיד את האמת. גם להם נאלצו לשקר ולמסור הצאיאמיות. כמו למי- פחות השבויים. ומאותה הסיבה: שטיפת המוח של הממשלה מתנקמת בה עכשיו. היא לא יכולה להתכחש בגלוי לכל מה ש- אמרה במשך שש שנים, וגם אחרי יום- הכיפורים.

בגבור סערת המתנחלים, מסרה להם הי- שבוע גולדה מאיר הצהרה פוליטית ראשונה

יימית מאסיבית ואסון שלדעומתו תיראה מידחמת יום-הכיפורים כי תרגיל.

זה ברור, כמוכן, גם לקסינג'ר. לכן הוא עושה אתו בפני סוריה אפשרות שישראל תסוג לן השטחים שכבשה ב-1967 או לפחות מחלק מהם.

הצורה היחידה שבה אפשר להשיג זאת היא לפתוח בפני סוריה אפשרות שישראל תסוג לן השטחים שכבשה ב-1967 או לפחות מחלק מהם.

אם ברור מראש שישראל לא תיפוג משום שטח, בשום פנים ואופן — אין לסוריה כל סיבה ל- היכנס לכך משאיזמתן שהוא.

העובדה שצה"ל מאיים על דמשק אינה סיבה מספקת — כי לסוריה מובטחת הגנה סובייטית מוחצת, עד כדי איום אולטי- מטיבי בשימוש בטילי-הפצצה קרקע-קרקע נגד ערי ישראל — במיקרה של פעולה מילחמתית מצד צה"ל לעבר דמשק.

בד אדום לשור

אין ספק שבהשמיעה הצהרה זו שור עדה כביכול לשיכוך חרדתם של הי- מתנחלים, התכוונה גולדה מאיר לתקוע יחד מאסיבי בגלגלי מירכבתו של קסינג'ר. כדי שהרמז יובן היטב, ניתנה הוראה למנגנון-התעמולה הממשלי תי דהפיץ ידיעות על הקמת עיר גדולה ברמת-הגולן, שבינוייה ית- חיד בעתיד הקרוב. שידורי ישרי- אל חזרו על הידיעה במשך יומיים, כימעט שעה-שעיה.

היה זה כהנפת בד אדום בפני עיניו של שור.

גם במצב רגיל, אין ההנהגה הסורית רוצה — או מסוגלת — לפעול באופן רצי- יונלי. אך הידיעות האחרונות עשויות לשגע אותה לגמרי, ברגע העדין ביותר של בחירה בין הליכה לקראת שלום לבין חזרה לקו קיצוני.

ידוע כיום שאנוואר אל-סאדאת החליט סופית לפתוח במילחמת יום-הכיפורים אחרי שהמערך קיבל את מיסמך-גלילי, על-פי דרישת דיין. מיסמך זה הכריז על הקמת עיר בפינת-חר-פיה — ושיכנע את המצרים סופית שמנוי וגמור עם ישראל לספח את סיני.

ההכרזה על הקמת עיר ברמת- הגולן, בתוספת הודעתה של גול- דה שחקו הסגור הוא הנכבד הפו- פי של ישראל בצפון, עתה לגרום לתוצאה דומה.

אם תחליט סוריה סופית שלא ללכת ל- ז'נבה, לא יוכל סאדאת להמשיך בדרך הי- שלום. תנופתו של קסינג'ר עלולה להי- עצר, אויבו בחוגי הממשל האמריקאי, שהרימו לאחרונה ראש, יוכלו לערער את מעמדו.

ייווצר קיפאון — ותתחיל התכונה לקראת מילחמה חדשה. הפרדת-הכוחות בדרום לא תחזיק מעמד במציאות זאת.

אך הקורבנות הראשונים והמיי- דים יהיו — השבויים בסוריה. הכי- רזת גולדה בשעה זו היתה תקיפת סכין בגבם של כל אחד מהם, יותר מאשר נאומיו של שמואל תמיר.

קול השלום נדם

אחד הצדדים המחירדים ביותר של מאורעות אלה היה הידלוננו הגמור של מתנה-השלום בישראל. פחות מחודשיים אחרי הבחירות, מתחילות להתברר מלוא התוצאות של המסלה שספס. אילו קרו הדברים בכנסת הששית או השביעית, היתה מתפתחת פעולה פרלמנ- טרית נגד הצהרות גולדה. קולו הי- מתסיס של שמואל תמיר היה צריך להתי- חרות בקול תקיף של דוברי-השלום, והיה נוצר לפחות מצב של תיקו.

שום דבר כזה לא קרה הפעם. סיעת שולמית אלונה לא חלמה להסתכן בעניינים כאלה, שאינם פופולריים בין חבריה. ל- סיעת מוקד אין הכושר, ואולי גם לא הרצון, לנקוט פעולה פרלמנטרית נגד הצה- רת. היונים של המערך, שתקו. פינחס ספיר כבר הביע תמיכה בהקמת עיר בגולן.

גם מחוץ לכנסת לא יכלה להתארגן פעולה רצינית, דרמטית ומרשימה, נגד הי- מיפנה הרדהאסון בעמדת הממשלה. המ- חנה כולה היתה, כאלו, משותק. הוא מפוצל, מפולג, חסר מוראל. גם מחמחרל הזה יפכנו, מעד הי- כל, השבויים בסוריה.



השבויים בסרט-תעאולה סורי בזמן המלחמה

במעלה. בפגישה עם מישלחת מטעם היי- שובים הודיעה שאין שום מקום לתווה ישראלית מקו הפסקת-האש של 1967. "הגולן עג כל היישובים הוא חלק בלתי-נפרד ממדינת ישראל", אמרה גולדה למתנחלים — ואלה מסרו זאת מייד לפירסום.

דמיון גדהים

קשה לתאר הצהרה הרתאסון יותר מאשר זו בשעה הנוכחית. כי זהו המצב:

ממשלת מצרים הכריזה שהיא לא תחזור לוועידת ז'נבה, אם לא תשתתף בה סוריה. אין זו הצהרה טאקטית, אלא ביטוי למצב פוליטי. מצריים פשוט אינה יכולה להרשות לעצמה להתקדם לקראת הסכם-שלום עם ישראל, מבלי שלפחות סוריה תעמוד ל- צידה.

הדבר נובע ממאון-הכוחות בעולם הער- בי. המדינות הערביות הקיצוניות — וב- ראשן לוב ועיראק — מנהלות מילחמת- חרמה נגד המישטר של אנוואר אל-סא- דאת, מאשימות אותו בתבוסות-נוה ובהפק- רת רבות-הנצחון של יום-הכיפורים.

יש דמיון מרתק ומדהים בין נוי- סח דבריהן על ממשלת מצריים, ינופה דברי הליכוד על ממשלת ישראל.

סוריה נמצאת בין שני המחנות. אם תעי- בור לצד הקיצוני, יישאר אל-סאדאת מבודד כימעט לגמרי בעולם הערבי, ומישטרו עלול ליפול. אין ספק שלא יוכל להמשיך ללכת בדרך שלום. פירוש הדבר: מיזחמה חדשה תוך כמה חודשים, המתערבות סוכי-

ריה יש, בעיני גולדה ודיין, כמה מיגרעות חמורות:

● הוא יביא לנסיגת צה"ל ל- פחות מן הקו הסגור — ויתכן מאוד שגם חלק סמלי לפחות, של רמת-הגולן שמאחורי הקו הירוק.

● עם השגתו, יעבור הוויכוח להסכם- ביניים עם ירדן, שיחייב פינוי שטחים בי- גדה, ויגרום למשבר עם המפד"ל ולמסע- צלב של הליכוד.

● אחרי שיושגו כל הסדריי-הביניים בי- שלוש החזיתות, תעלה שאלת גורלה של סיני, ויתחיל הלחץ האמריקאי הגדול לבי- סיגת ישראל ממנה.

מכאן הבחינות האלה, אין הממי- שדה מעוניינת בהסכם עם סוריה. אבל אין היא יכולה להגיד זאת בגלוי, כי חברה בסוכווי הסכם זה פירושה הפקרת השבויים.

הצהרת גולדה

ב עוד שמחודשה-שדים סביב השי- בוים היה, על כן, אחיזת-עיניים משני הצדדים, נעשה מעשה חמור יותר לעיני- שיעור.

הוא עקוב לגזור סכנות נוראים על השבויים.

מזה כמה ימים מתנהל בארץ מחול שני, שמשתתפוים הם המתנחלים ברמת-הגולן, בי- גדה ובסיני. אלה חוששים, בצדק, שעם השי- גת הסכם-שלום יצטרכו להסתלק מיישוביהם, ולהחזיר את הארמה, שהם יושבים עליה, לבעזיה. שום הסכם-שלום לא יכיר בריבונות

במדינה

תולדות

הנערה שחזרה מן הכפור

חייה של רחל מלצקי ניצלו

כימעט בנס. אבל צרותיה

לא תמו

מצבה של רחל מלצקי, החיילת שקפאה בטיול האומלל לסנטה קתרין (העולם הזה 1881) החמיר שוב השבוע, לאחר שנדמה היה לרופאיה ולמישפחתה, כי היא עומדת כבר להשתחרר מבית-החולים.

בעיות הדם, מהם חששו ביותר רופאיה בביה"ח ע"ש שיבא בתל-השומר, הסתדרו,



חיילת מלצקי (למטה). סכנה לאצבע

אולם אחת מאצבעותיה היא במצב העלול לחייב את כריתתה.

רחל שחזרה בסוף השבוע מבית- החולים ועמדה לצאת ביום הראשון להחד- למה בבית קיי בנצ'יה. אולם היא חזרה לבית-החולים לשם טיפולים נוספים, כי נסיון להציל את אצבעה.

מישפט צבאי? מסתבר כי לרופאים בארץ אין נסיון רב בטיפול באברים קפוי- אים, ולכן עדיין לא נפלה ההחלטה הסור- פית באם לכרות את אצבעה.

אולם צרותיה של רחל עדיין לא הס- תיימו בבעיות הרפואיות. חוקרי מצ"ח (מישטרה צבאית חקירות) שביקרו אצלה, הודיעו לה כי הם ממתנים עד שתבריא לחלוטין, כדי לחקור אותה בעניין הי- ראיון שערך עימה העולם הזה בבית- החולים. החוקרים איימו עליה שתועמד ל- מישפט צבאי על כך שדוברת עם הכתבים.

בשיחה פרטית אמר אחד ממישפטני מערכת-הביטחון שהוא מתנגד להעמדתה של רחל לדיון: "אם לצה"ל היה מה להסתיר, והוא לא רצה שרחל תדבר עם עיתונאים, הוא יכול היה לדאוג לכך שעי- תונאים לא ייכנסו לחדרה בבית-החולים."

עחונות

בכי בבית-הקברות

"עמי מבורד בעמים..."

אומר השיר הישראלי

שנבחר לפירסום בעיתון מצרי

"פלירחמנא אל-רחמן". נאמר בשיר הי- ערבי, "אל-שמא אסכתת דאמיה..." אל מלא רחמים, השמיים היום אדומים.

לא היה בזה משהו מיוחד. העולם הי- ערבי מלא משוררים, והוא הדין לגבי עמודי השבועון הקאהירי רוז אל-יוסוף.

המיוחד בשיר זה היה רק מקורו. מתחת לכותרת נאמר: "מאת המשורר הישראלי דידי מנוסי."

"השאתי המצי יוהרה..." מדוע בחר העיתון המצרי בשיר זה?

יתכן שהסביר לכך טמון במילות השיר: "אל מלא רחמים, / השמיים היום אדומים / והבכי בבית-הקברות / שבעי- תיים כואב — להמחיש / איך פיתאום

(המשך בעמוד 19)